

14

A. S. num. 58.
11

DE
SVCCESIONE COLLATERALIVM
IN FEODO NOVO IVRE ANTIQVI CONCESSO
SECVNDVM IVS COMMVNE ET MECKLENBVRGICVM

IVSTE RESTRINGENDA.

1777, 2

PROLVSIO ACADEMICA

QVA

RECITATIONES IVRIS

PER SEMESTRE AESTIVVM

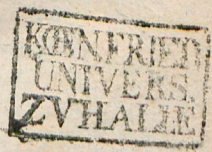
A SE

INSTITVENDAS

INDICIT

NICOLAVS GEORGIVS BERNARDVS
DE LOEWENSTERN.

9, 329

BVETZOVII A. R. S. c1o 1o cc LXXVII.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

§. I.

*In feodo nouo iure antiqui concessio collaterales primi
adquirentis succedunt.*

Principium iuris feudalis est, feodum duplici modo, *successione* nempe atque *inuestitura* adquiri a). A quo quidem duplici acquirendi modo duplex enascitur feodorum species. Quodsi enim quis ipse *per inuestituram primam* feodum adquirit, *nouum* illud dicitur; contra vero,

a) II. F. 1. §. 2. *Sciendum est feodum neminem posse adquirere, nisi inuestitura aut successione. II. F. 11. pr. Per successione quoque, sicut per inuestituram beneficium ad nos pertinet. Quamquam enim in textu I. F. 25. dicitur, feodum sine inuestitura nullo modo constitui posse indeque interpretes principium illud deducere soleant, feodum per solam inuestituram constitui; facile tamen vel ex eo, quod successione quoque, quin praescriptione etiam constitui illud queat, intelligitur, id quidem male ex citato textu inferri, eumque potius de solo eo casu, ubi feodum inter viros per conuentionem constitui-*

*tur, intelligendum, verbum vero inuestitura de solempni et iudiciali traditionis actu interpretandum esse. Tametsi vero in duobus, quae descriptimus, locis, foliis successione et inuestiturae, ceu modorum feodum acquirendi mentio fiat, et tamen, praescriptione etiam, illud adquiri, certum sit; satis tamen intelligitur, sub inuestitura etiam praescriptionem comprehendi, utpote quae tacitam quandam inuestituram inuoluit. Id quod satis clare inuicem textus II. F. 33. ubi: *Sciendum est, feodum adquiri inuestitura, successione vel eo quod habetur pro inuestitura.**

vero, si mediante *successione* deriuatiue ab alio adcepit, *antiquum* (*ein altes Lehn, ein altuaeterlich Lehn, ein Stammlehn*) vocatur, siue is, a quo illud *successione* acquirit, ipse primus acquirens est, siue, a primo acquirente descendens, illud ipsemet per *successionem* adquisiuit *b*). *Illius* ergo acquisitionis ratio in *successione*, huius vero in *prima inuestitura* continetur, et simul ac feodum ab aliquo primum per *inuestituram* adquisitum per *successionem* ad alios deuoluitur, feodum quod hucusque *nouum* fuit, in *antiquum feodum* immutatur. Ad *naturalia* vero feodorum in fauorem domini iure feodali communi constituta *c*) praepriis et illud referendum est, quod *successio* in feodum legitima et ex iure sanguinis, vi *inuestiturae* primi acquirentis non nisi illis competat, qui *a primo acquirente* per masculos legitime descendunt. Vi igitur istius principii **1**) in feodo *antiquo* succedunt omnes *collaterales* vasalli ultimo defuncti, quatenus a primo acquirente sanguinem ducunt; **2**) ab illa in *eodem* excluduntur, quicumque *collaterales* quidem vasalli defuncti sunt, sed a primo acquirente legitime per masculos non descendunt; contra ea autem **3**) in feodo *nouo* *successione* quidem legitima et iure sanguinis *nulli plane collaterales* vasalli defuncti, utpote qui primus acquirens est, succedere possunt, sed aequae ac ascendentes illius a *successione* penitus excluduntur.

b) ROSENTHAL de feudis cap. II, concl. 10, n. 1. Io. Pet. de LVDEWIG in iure feudor. cap. 6. Frid. Wilb. BAVERRI, diss. duplex de feodo nouo atque veteri. Lipsiae, 1762. 1771.

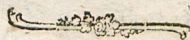
c) Fontes, ex quibus *naturalia* iuris communis circa feoda deriuanda sunt, exposuit Vir perill. Ge. Lud. BOERMER in principis iur. feud. §. 37. In-

ter illos non postremus est securitas domini respectu *consolidationis* et *providentia*, ne ipsi spes *aperturae* decollet penitusque inanis euadat. Ex hoc quidem fonte varia *promanarunt* instituta, iure Longob. inter *communes feodorum rationes* recepta, veluti *exclusio ascendentium* I. F. 50. *exclusio masculorum* a primo acquirente per *feminas* *descendentium* I. F. 1. §. 2. II. F. 11. *pr. cet.*

cluduntur. Quoniam vero principium, ex quo haec confectaria fluunt, non ad feodorum *essentialia*, sed ad *naturalia* tantum spectat, nil impedit, quod id minus pacto aut lege speciali immutari possit. Hoc speciatim quoad feoda *noua* contingit, si illis aut per legem inuestiturae aut per iuris specialis sanctionem siue scriptam siue non scriptam, effectus atque qualitates, antiqua feoda quos habent, impertiuntur, quae hac ipsa quoque ex causa *feodorum nouorum iure antiqui concessorum* nomine insignantur. Quae quidem collatio quum eo pertineat, vt vi pacti illius aut legis adcipiatur, ac si feodum illud, quod quis primum acquirit, iam ab adscendentibus illius possessum et ad se successionem deuolutum sit, atque sic, quamquam vere nouum sit, tamen pro antiquo adcipiatur; sequitur omnino, vt non ille tantum, qui vere *primus acquirens* est, pro *tali* non habeatur, verum vt persona consideretur, *quae ipsamet a primo acquirente descendit*; sed collaterales quoque illius, non vt collaterales primi acquirentis, sed, aequae ac hic, *vt descendentes eius, qui pro primo acquirente adcipitur*, et vt collaterales *vasalli feodum ex successionem possidentis* adcipiantur. Quae quum ita sint, intellectu facile est, ea etiam quoad successionem in feodis nouis iure antiquorum praeditis obtinere, quae ad naturam feodorum antiquorum intuitu successionis pertinent et per consequens ergo collateralibus quoque primi acquirentis, quoad tales sunt, qui ab eo, qui pro *primo acquirente* habetur, originem ducunt, successionem in illis competere d).

§. II.

d) FINCKELTHAVS *dispur. feud. III. Lud. MENCKEN* *diff. de simultanea inuestitura adscendentibus ad successionem feudalem iure Sax. necessaria §. 16.*
 disp. II. th. 15. ROSENTHAL *l. c. cap. II. concl. 13.* Ge. Theoph. BOERNER *de feudis antiquis iure nouorum et nouis iure antiquorum praeditis cap.*

§. II.

Virum haec successio ad certos gradus restringenda sit?

Quum vero in feodis *vere antiquis* collaterales vasalli defuncti tantum eos, qui a primo acquirente oriundi sunt succedere, reliquos vero, qui quidem ad collaterales vasalli defuncti pertinent, sed a primo feodi acquirente sanguinem non ducunt, a successione excludi vidimus; merito quaestio oboritur: quisnam ex ascendentibus illius, qui feodum novum iure antiqui sibi comparavit, pro primo acquirente adiciendus sit, et quousque adeo collateralium vasalli, ipso moriente, successio in istiusmodi feodo tendat? Quae quidem haud difficulter deciditur, si in lege aut pacto, quibus feodorum antiquorum indoles feodis novis collata est, eadem ad certos ac determinatos adgnatorum gradus restricta est. Quodsi enim certae ex personis primo acquirenti ex latere coniunctis denominatae personae, ad quas feodum post obitum acquirentis illiusve descendentium successione venturum est, siue id lege generaliter factum, siue inter inuestituram pacto speciali constitutum sit, huic tunc standum esse, non ambigitur. Sicuti ergo, talismodi nonnullarum personarum denominatione in lege aut litteris inuestiturae diserte facta, successio non ad certas aliquas personas infra gradus expresse nominatos positas restringi, ceteraque in gradibus expressis constitutae excludi possunt; ita nec ultra nominatos gradus denominatasque personas successio extendenda, sed eo magis ad has restringenda est, quo manifestius est, hoc ipso pacto naturam feodorum mutari, quove certius est, dispositiones, quibus natura feodorum immutatur eaque impropria efficiuntur, stricte esse interpretandas. Licet vero, si feodum ad talem personam, quae in gradu admisso cum primo acquirente constituta est, successione peruenit, tunc omnes illius descendentes, etsi longe ultra gradus expressos sint, in infinitum admittendi intelligantur, quoad aliud legis sanctione aut pacto inuestiturae adiecto cautum

tum non deprehenditur; quia tamen extensio successionis ultra personas pacto aut lege denominatas non valet, non desunt viri docti, qui nec descendentes denominatarum personarum, vivente adhuc primo acquirente aut vasallo possessore alio inter designatas personas comprehenso, antequam ad ipsas feodum devolutum est, demortuarum ad eam admit- tendos censent. a) Proinde, si quis feodum hac lege adquisierit, ut se suisque descendantibus extinctis, in illud *frater* succedat, hoc antequam ordo successionis ad illum pervenit, fato cedente, filios ipsius possessore moriente ad successionem nullo modo aspirare posse arbitrantur. Verum enimvero, praeterquam quod omnium in genere pactorum atque conventionum ea natura communis sit, ut, *Papiniano* monente, in dubio etiam *heredibus* profint, b) per concessionem feodi novi iure antiqui *definite* factam, certa quaedam inter acquirentis adscendentes persona tamquam primus acquirens consideratur, a quo qui legitime descendunt, post mortem eius, qui vere feodum noviter adquisivit, in illo succedunt. Manifestum hoc est, si feodum *tamquam ab adscendente in certo determinatoque gradu aliquo cum acquirente constituto adquisitum*, veluti sub formula: *Als ein grosvaeterliches Lehn, als wenn es vom Vater erlangt waere, als wenn es von dem Grosvater erworben worden*, cet. speciatim conceditur. c) Idem tamen etiam de eo casu dicendum est, quando feodo novo respectu *certorum vasalli acquirentis collateralium*, siue quoad *gradus*, siue quoad *personas, expresse definitorum*, atque denominatorum antiqui feodi qualitas tribuitur, veluti: *Als ein altes Lehen bis zum dritten Grad, vel, in Ansehung der Brueder vnd Bruderkinder als ein altes Lehen*, cet. Nam et tunc habetur atque adcipitur, ac si ab adscen-

a) SCHRADER de feudis P. VII. cap. 7. n. 3. Ioach. SCHNOBEL disput. feud. disp. VII. §. 13.

b) in L. 30. pr. D. de pactis,

c) Ern. Io. Frid. MANZEL diss. de eo quod refert feudum esse vere antiquum vel novum iure antiqui concessum §. 32.

adscendente eo, qui collateralibus ita diserte nominatis cum vero primo acquirente *communis sipes* est, prima inuestitura adquisitum et deinde ad eum, qui vere primus acquirens est, *successione* deuolutum esset. Iam vero, quum iure communi in feodis vere antiquis fratrum quoque *descendentes*, et quidem, *in infinitum* succedant, *d)* nisi quod fratribus defuncti vasalli cum illis concurrentibus, soli fratrum *fili*, et quidem iure repraesentationis, succedant, *e)* reliquis, quousque fratres, ad quos feodum deuoluitur aut descendentes eorum viuunt, exclusis; idem quoque, nec aliud, quoad feoda noua iure antiquorum concessa adsumendum esse existimo. *f)* Maiori autem adhuc dubitationi obnoxia est quaestio, quando *certae* personae, quae in feodo nouo hoc modo, vt qualitates antiqui habeat, concessio succedant, in lege aut litteris inuestiturae *nullae* denominatae sunt, sed feodum tantummodo verbis generalibus: *Iure antiqui, nach Art vnd Eigenschaft eines rechten alten Stammlebens* confertur: quousque tunc primi acquirentis collaterales in feodum illud succedant? Quam quidem in praesenti exponere praepositum est.

§. III.

d) II. F. 11. II. F. 50.

e) *cit.* II, F. 11. quocum conuenit *Ius feud. Sax. c. 32. Diueil sie ein Gut zusammen haben, stirbt ihr einer, sein Kind tritt in des Vaters statt, vnd behaelr sein Gut gemein mit den Vetzern, als es sein Vater hatte.* Io. Iac. ROSE diss. de iure repraesentationis collateralium in feudo. Ex quo patet, non inutile esse *ius repraesentationis* in successione feodali, vti opinatus est Io. Pet.

de LVDEWIG *singul. iur. feud. p. 135.*

Ea enim, quae monet, ad eum solum casum pertinent, quando vel soli existunt fratrum filii vel feodum iam ad defunctos eorum parentes deuolutum fuit.

f) *Consentit Ge. Ad. STRVVIUS syntagn. I. F. cap. IX. aph. 4. n. 3. et Adr. BEIERVS ad Schnobelium l. c. p. 269.*

§. III.

Variae interpretum sententiae.

Non omnes, qui de iure feudali et praesertim de hac feodorum nouorum iure antiquorum concessorum doctrina aliquid commentati sunt, interpretes, hanc, qua de nos agere coepimus, quaestionem in suis scriptis tetigere. Quo quidem fit, vt in praestantissimis, quae sunt de hac iuris parte HORNII, STRVVII similiumque operibus disquisitionem eius rei si quaeritas, amplo veluti in aëre pisceris. Eorum vero, qui suis hanc quaestionem luminibus illustrare haud sunt dedignati, magna est sententiarum varietas. Alii enim successionem collateralium primi adquirentis esse voluerunt *infinitam* nullique gradui adstrictam; alii contra domini in fauorem *ad certum gradum eam restringendam esse* arbitrati sunt. Posterius superioribus quidem temporibus tantum non omnes interpretes, iique magni, si Diis placet, nominis Iureconsulti defenderunt, in tantum, vt ipsorum opinio non modo *communis* fuerit *a)*, verum et in summis adeo tribunalibus et praesertim in iudicio *camerae imperialis* regnarit. Haec autem eo redit, vt in feodis quidem *vere antiquis* successio collateralium a primo adquirente oriundorum *in infinitum* procedat *b)*, in feodis vero in *se nouis*, iure autem antiquorum concessis collateralium successioni, praesertim, si in eos *statim* ab adquirente transierit, ad *septimum* tantum vsque gradum locus sit *c)*. Rationes vero huius singularis qui-

a) Vci eam expresse vocat *Did. cō-*
VARRVIVAS resol. iur. lib. II. cap. 5.
u. 4.

b) *II. F. 50.*

c) Ita inter alios antiquioris aevi in-
terpretes sentiunt *DECIANVS conf.*
LXXXV. u. 5. Vld. ZASIVS tract.

de feud. Parr. VIII. concl. 3. Hartm.
HARTMANN obs. pract. tit. 54. obs.
16. u. 9. MYSINGER obseru. cent.
II. obs. 95. GAIL obs. L. 2. obs. 150.
Gorb. ANTONIVS disput. feud. disp.
V. ib. 7. not. k. et Sam. STRVCE
exam. iur. F. cap. XVI. qu. 20.

quidem, sed vſitatiffimae quondam opinionis ſi poſtulas, vti iure tuo poſtulas, piget fere eaſdem recenſere, quum, ſi recenſeam, neminem fore, opinor, ſiculneas eas et admodum frigidas eſſe, qui non ſtatim perſpexerit. *Primum* quidem mōnent, commodum domini illiusque praefumtam voluntatem hanc deciſionem eſſagitare, quum enim, ſi collateralium primi adquirentis ſucceſſio, quam cum hoc pactus eſt, infinita procederet, actum fere eſſet de ſpe conſolidationis; non ſolum ſecuritas domini reſpectu aperturae feodi, limitationem iuris ſuccedendi collateralium pacto conſeſſi ſuaderet, ſed nec praefumi quidem poſſet, domini paciſcentis eam voluntatem fuiſſe, vt ſpe conſolidationis penitus cadat et adgnatorum adquirentis aeterna euadat ſucceſſio. *Deinde* ad illa iuris feodalis Longobardici loca prouocant, vbi adgnati *vsque ad ſeptimum tantum gradum* ſuccedere dicuntur *d*), et, cum illis alia eiſdem iuris loca, vbi *omnes* ex latere per maſculos deſcendentes *vsque in infinitum* ad ſucceſſionem admitti dicuntur *e*), repugare videntur, haec quidem ad feoda *vere antiqua* reſtringunt, illa autem de feodis *nouis iure antiquorum conſeſſis* interpretantur. Hae quidem ſunt rationes, quae olim interpretes ad ſucceſſionem collateralium ad ſeptimum gradum limitandam commouerunt. Quemadmodum vero, quod ad *priorem* attinet, neque ex praefumta illa, ſi qua eſt, domini voluntate, neque ex detrimento et periculo illo, quod is ſine dubio incurrit, quando collateralium primi adquirentis, ad poſtremum vsque, aeterna obtinet ſucceſſio, et ſic ſpes conſolidationis ipſius veluti ſacrum inter et ſaxum ſtat, hoc quidem colligi poſſit, ſucceſſionem eorundem in gratiam et ex voluntate domini *praeciſe* ad *ſeptimum gradum* reſtrictam eſſe, quoniam plus inde non conſtet, quam reſtrictam et limitatam eſſe eam, nec etiam, quare praeciſe ad *ſeptimum gradum* illa reſtringi debeat, vlla ratio praefito ſit; ita nec

poſterius

d) I. F. 1. §. 4. I. F. 8. §. 1.

e) II. F. 37. II. F. 50.

posterius argumentum ab iis iuris Longob. textibus petitur, quibus successio collateralium ad septimum gradum restringitur, ad fulciendam illam opinionem quidquam facit, tum, quod, ut rectissime iam olim obseruarunt *Iac. CUIACIUS* f) et *Andr. FACHINEVS* *Ictus Foroliuiensis* g), ipsi textus, ut nuda illorum inspectio docet, disertis verbis de feodo paterno siue antiquo loquantur h), tum, quod illi, prout in vulgus fere notum est, *ius antiquius* et sententiam *quorundam sapientium Mediolanensium* singularem tantummodo referant, cum contra reliqui adducti textus, ex quibus collateralium successionem in feodo *aito* nulli gradui adstrictam, sed infinitam esse, adparet, *ius nouissimum* comprehendant i). Quae quidem quum ita sint, sane non multum miraberis, quando recentiores iurisprudentiae feodalis interpretes tantum non omnes hanc ipsam veterum sententiam vehementer rident, et, in alia omnia euntes, ceu spuriam et solido destitutam fundamento reiciunt. Et hi quidem sunt, qui *infinitam* esse collateralium primi acquirentis in feodo nouo iure antiqui concessio successionem contendunt k). Enimuero, ut recte obser-

f) ad I. F. 8. §. 1.

g) in *Controuers. iur. lib. VII. cap. 27. tom. II. p. 51.*

h) Nam in cit. textu I. F. 8. §. 1. diserte dicitur: *Et olim obseruabatur usque ad quarum gradum tantum secundum quosdam: hoc ideo, quia postea non vocatur feudum paternum alii autem dicunt usque ad septimum gradum.*

i) cit. I. F. 8. §. 1. Conf. Vir Il-

lustris *Car. Ferd. HOMMEL* in *obseruat. iur. feud. Obs. XIII.*

k) *Wilb. IVDWELL* de *successione feudali cap. IV. p. 229.* *Eguin. BARO* in *obseruat. ad consuet. feud. lib. I. tit. 8. §. 1.* *Franc. DVARENVS* in *consuet. feud. cap. XI. n. 16. in oper. tom. II. p. 411.* *Io. Pet. de LVDEWIG* *obseruat. ad Stryckii examen I. F. c. XVI. qu. 20.* *Hartm. PISTORIUS* *quaest. iuris L. 2. qu. 19.* *ROSENTHAL* de *feudis cap. II. concl. 13. n. 6. cap. VII. concl. 56. n. 2. sqq. concl. 59. n. 16.*

obseruat Perill, *Car. Henr. MOELLERVS 1)*, nimis benigne etiam hi sentiunt, qui hanc sententiam defendunt, quoniam non solum, hac constituta, in feodis istiusmodi nouis iure antiquorum concessis successione collateralium nec modus esset, nec finis, adeoque domini commodum et spes futurae consolidationis et aperturae magno in discrimine versaretur; verum hoc etiam intuitu, feoda haec *noua* iuribus antiquorum tantummodo censenda effectus atque iura haberent, effectibus atque iuribus *vere antiquorum* maiora, cum in his ius succedendi collateralium vltimi vasalli per qualitatem descenditiae a primo acquirente aliquo modo circumscribitur, in illis vero immensum et infinitum foret.

§. IV.

Successionem collateralium in feodis nouis iure antiquorum concessis ad solos collaterales per fratrem restringendam esse demonstratur.

Equidem igitur nec in eorum castra transeundum esse puto, qui immensum et infinitum ius succedendi primi acquirentis collateralibus in feodo nouo iure antiqui *generatim* et *indefinite* concessio vindicant, sed illud iuste limitandum et ex voluntate domini praesumpta restringendum esse duco; nec tamen quoque eorum in verba ut iurem, qui ad septimum collateralium gradum illud restringunt, a me quidem impetrare possum. Quoniam vero numquam non verissimam putauerim esse sententiam, quam habuit olim *EURIPIDES* his verbis proditam:

Ὡςπερ μίαν χειρὸς ἀδελφῆς μίχης ὄντας εἰς ἀνῆρ ὃν πᾶνθ' ὀρεῖ
ita etiam ipsam hanc de limitanda collateralium successione ad certum modum, quam veteres tenuere opinionem, adhucdum ego veriore habeo,

1) in primis lineis us. distinct. feud. cap. XVI. distinct. 6.

habeo, dummodo limites restrictionis illius paulo aliter, atque ab illis factum est, constituantur. Videlicet puto, tum quidem, cum feodum aliquod nouum *generalibus* verbis: *iure antiqui s. paterni, nach Recht und Eigenschaft eines alten Lehens, eines väterlichen Lehns, eines Stammlehns* alicui confertur, in dubio et ni diserte concedentem inter dominum et adquirentem vasallum aliter conuentum est, ex *iuris communis* sententia illiusque rationibus ad successionem non alios adspirare posse, quam quidem collaterales cum ipso adquirente *in secundo gradu* constitutos seu *fratres*, nisi quod, siue ad hos successionem reapse deuolutum est, siue ante casum successionis praemorianur, *illorum* quoque *descendentes* in infinitum succedant, (§. II.) Quae quidem quum dico, facile patet, quam longissime haec mea sententia ab eorum opinione recedat, qui ad gradum septimum vsque successionem collateralium patere, quondam arbitrati sunt. Sed, quum hi quidem, qui praeter solum domini commodum, et peruersam iuris interpretationem, omni solido destituantur fundamento, nec, quibus hanc suam sententiam firmant, rationes adducant, tam felicissime aleam iecere, vti ipsorum opinio in summa adeo archidicasteria Imperii auctoritate penetrauerit *a*); quidni nobis sententiam rationum pondere, vt puto, satis munitam aduersus eos modeste defendere licebit, qui, opinionis vulgaris pertaesi, effectus feodorum iure antiquorum praedictorum immane quantum hodie amplificat et in illis infinitam collateralium successionem contendunt? Quare recenseamus rationes, ex principiis iuris feodalis eiusque analogia depromtas, quae nos ad ita sentiendum mouent, vt habeant, vnde causam nostram diiudicent sententiamque a nobis defensam in trutina suspendant viri docti, qui haec nostra legant, quorum quippe iudicio et stare et cadere cupio. *Primum* vero, quum feodo nouo natura antiqui genera-

tim

*) MYSINGER et GAILIVS loc. supr. cit.

tim datur, nihil aliud agitur aut intenditur, quam, vt illud *respectum antiqui feodi, eius alten Lehus*, habeat. Licet ergo talismodi lex aut pactum, quo feodo novo effectus atque iura *antiqui* impertuntur, omnino ita intelligi debeat, vt effectum aliquem habeat, nec omni exitu desituatur *b)*; neminem tamen fore existimo, qui *fratribus horumque descendentibus* in feodis nouiter quidem, sed iure antiquorum, comparatis, ad successionem vocatis, pactum illud aut legem istam, quo quave illis antiquorum feodorum iura adplicata sunt, nullo plane effectu potiri nec exitum habere dicat. Quum enim in feodo nouo, quod iure antiqui haud concessum est, *descendentes* tantum primi adquirentis succedant, *fratres vero* non minus, quam reliqui illius collaterales et adgnati remotiores a successione penitus excludantur (§. 1 n. 3.); satis omnino effectum istiusmodi concessio in eo habet, quod fratres ceteroquin exclusi, et descendentes quoque eorum in infinitum omnes succedere possint, nec igitur, vt effectum habeat concessio et feodum nouum antiqui feodi respectum nanciscatur, vltiorum graduum adgnati vt succedant, necesse est. *Deinde* quum ad *naturam* successionis feodalis pertineat, quod non, nisi primi adquirentis descendentes, neuiquam vero *collaterales* illius in feodo succedant; manifestum omnino est: per talismodi iurium feodorum antiquorum collationem nouis feodis factam, vtpote qua id efficitur, vt in illis collateralium quoque successio procedat, a naturalibus feodorum recedi et feoda eiusmodi noua iuribus antiquorum praedita ad *impropria* feoda referenda esse *c)*. Quoniam vero in dubio pro natura feodorum praesumptio stet; principium iuris feodalis est: mutationem istiusmodi naturalium feodi *strictissimae* esse interpretationis et ita in dubio censendam, vt in *minore tantum naturalium parte* a communi feodorum ratio-

ne

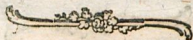
b) In his enim, quae contra rationem iuris constituta sunt, non possumus

sequi regulam iuris, vti ait IULIANVS

in L. 15, D. de legibus. *c)* SCHRADER *Part. II. cap. 4. n. 64.*

ne recessum fuerit *d*). Quod quidem, quum in vniuersa iuris disciplina obtineat, et expediti plane certique iuris sit, quare nec inpraesenti quaestione valiturum sit, equidem nullus video. Licet ergo in feodo nouo iure antiqui concessio naturalia feodorum in tantum immutata sint, vt etiam *collaterales primi adquirentis* ad successionem in illis vocentur; hoc tamen tantummodo *in minima parte* factum, adeoque ad collaterales in secundo cum primo adquirente gradu constitutos horumque descendentes restringendum videtur. Praeterea ipsa adeo iuris *ciuilis* doctrina hanc strictam interpretationem concessionis iurium feodorum veterum nouis factae, siue illa rationem suam in parte quadam speciali, siue in lege aliqua habeat, efflagitare videtur. Quodsi enim *lege quadam speciali* concessio haec inititur, per naturam *iuris singularis*, illa ad consequentiam non trahenda, sed strictissime interpretanda est *e*), quemadmodum nec credibile est, legislatorem per talem concessionem iuribus suis, quae ipsi qua domino directo in feodum competunt, vel nuncium plane mittere, vel certe spem consolidationis difficilem atque dubiam sibi reddere voluisse. Quodsi vero *parte* quadam qualitas illa concessa est, aduersus collaterales primi adquirentis fratre ipsius remotiores interpretatio in dubio ea de causa merito facienda est, quod hi extraordinarium et tale quid praetendant, quod ad naturam feodorum non pertinet, quin potius eidem aduersatur. Quum enim illud pacto discrete haud insit, iure suo postulare non possunt, quod expresse addi primus adquirens haud curauit, quin potius et tunc pacta eiusmodi *stricte* intelligenda et aduersus eos interpretanda sunt, qui *clarius* loqui et

d) II. F. 2. §. 2. 3. II. F. 48. Car. omnibus iure priorum omni ex parte
 Henr. MOELLER *l. c.* cap. III. di- censendis nisi mutatio rationis feodo-
 stinct. I. Illustr. Car. Ferd. HOMMEL rum communis demonstratur.
 academ. Reden über das Lehn. p. 106.
 Cbr. Gottb. GVTSCHMIDT *de feudis* e) L. 14. D. de legibus.

ea *exprimi* curare debuissent, quae a natura feodorum recedunt *f*). Quibus *denique* adcedit, quod, in ipsis illis *iuris feodalis Longobardici* locis, ex quibus feoda noua iuribus antiquorum concessa deriuant, non nisi *fratrum* eius, qui feodum hac lege comparauit, mentio fiat et de solis his, eos succedere, dicitur *g*). Vt taceam, huic quoque sententiae, ipsam denominationem *feodi fraterni* (*eines brüderlichen Lehens*), qua feodum nouum iure aut: concessum significari solet, subuenire *h*).

§. V.

Sententia Caroli Molinaei refellitur.

Vidit hic aliquid *Carolus MOLINAEVS a*), sed sententiam nostram ad eum casum restringit, quando feodum nouum iure antiqui concessum, disertis verbis, *tamquam feodum a patre acquisitum, als ein väterlich Lehn*, siue, *als wenn es vom Vater waere erworben worden*, collatum est. Videlicet tum quidem, quum *diserte sub hac formula* concessum est, successionem ad solos fratres eorumque descendentes pertinere statuit; quodsi vero *indefinite et generaliter iure antiqui*, nach Art eines *alten Lehns* constitutum est, *omnes omnino collaterales in infinitum* succedere contendit. Qua quidem in re sectatorem nactus est *B. Ern. Io. Frid. MANTZELIVM*, iureconsultum olim in hac academia celeberrimum *b*). Enimuero, sicut iam olim *maiores* nostri soliti fuerunt, omnia

f) Conf. B. Cancell. Iust. Henn. BOEHMERI diss. de *interpretatione facienda contra eum, qui clarius loqui debuisse*. Car. Franc. BOESCHE diss. inaug. de *paetorum ambiguum iurisdictione*.

(*g*) I. F. 1. §. 2. I. F. 20.

b) Io. Thom. MARINVS de *MARINIS de gener. et qualitatib. feudor. tit. XII. XVIII.* Henr. BOGERVS de *distributione feudi cap. V. n. 85.*

a) ad *consuetud. Paris. tit. I. §. 5. n. 8.*

b) in *cit. diss. §. 31.*

omnia bona, quae successione essent acquisita, siue a *patre*, siue a *matre* proficiscerentur, denominatione *bonorum paternorum* seu *patrimonii* insignire c); ita etiam in primis *iure feudali* inter feodum *antiquum* ein *alte* Lehn et feodum *paternum* ein *väterliches* Lehen haud distinguitur, sed *paternum* quoque feodum, qua quippe voce ius feod. Longob. vnice vtitur, eodem modo, quo *antiquum* illud feodum dicitur, quod quis non primum adquisiuit, sed mediante successione adcepit, adeoque omne inter vtrumque discrimen, tum quoad *fundamentum* d), tum quoad *effectus* cessare, quin doctrinae iuris feudalis aperte repugnare, recte

c) Pertinet eo in primis sequens locus in *Annal. Godefridi Monachi* ad a. 1185. apud *Marqu. FREHERVM* in *Scriptor. rer. germ. tom. I p. 249: Dux Saxoniae peractis exultationis suae annis de Anglia rediit, proprio tantum contentus PATRIMONIO.* Quocum conuenit *Arnoldus Lubecensis Lib. III. c. 12.* apud *LEIBNITIVM* *Script. rer. Brunsvic. tom. II. p. 665.* Quae quidem loca inter alia propterea notauimus, quod plane in iis vox *patrimonium* ne quidem bonum hereditarium quodcumque, sed illud tantum denotet, quod a *matre* illiusque *ascendentibus* proficiscitur. Hoc intelligi, euincit *Chronicon Brunsvicense* apud laudatum *LEIBNITIVM* *I. c. p. 24.* Interim saepissime quoque *patrimonium* pro bonis a *patre* et *paternis* *ascendentibus* hereditario iure adquisitis, strictiori quodam in

significatu sumitur, et *matrimonio* siue bonis *maternis* contradistinguitur, vt in charta apud *Car. du FRESNE glossar. v. allodium: cum omni hereditate PATRIMONII ET MATRIMONII sui,* nec non in diplomate apud *Guil. HEDAM* in *hisor. ultraiect p. 118. cum omni hereditate PATRIMONII ET MATRIMONII.* Haud tamen minus verbum illud in hoc stricto, quam in laxiori illo significatu rem nostram conficit. Conf. *Burch. Gortb. STRUVIUS* *tr. de allodiis Imperii cap. I. §. 2. not. 9. p. 8. et cap. III. §. 36. p. 240.* Io. *Ferd. Wilb. BRANDT* *de natura bonorum auitorum cap. I.*

d) In iure enim feod. Longobardico denominatio *feodi antiqui* plane non occurrit, sed vbique *paternum* vocatur, *Vid. I. F. 14. §. 2. I. F. 20. II. F. 11. §. 2. II. F. 14. II. F. 50.*

C

recte hodie interpretes vno veluti ore omnes confitentur e). Quodsi ergo nulla inter vtrumque differentia obtinet, rationem nullam video, quare maiorem effectum feodo nouo sub formula iuris *antiqui*, quam feodo nouo sub formula iuris *paterni* concessum putemus, et, cur successionem collateralium tantummodo in posteriori casu ad solos fratres eorumque liberos restrictam esse, in priori vero omnibus omnino collateralibus competere, dicamus? Sane enim, quod obiicit MANTZELIUS, auctorem iuris feudalis, licet promiscue vsus sit vocibus *paternum* et *antiquum*, tamen *paternum feodum* intelligere f) de *adgnato successuro* plane diuerso respectu ac feodum nouum iure antiqui concederetur, quod nempe intelligendum respectu *adquirentis*, vt in *eius persona* pro paterno habeatur, non simpliciter pro paterno ratione omnium adgnatorum, quorum quippe mentio ne quidem facta, vt ad eos dicta verba porrigi queant, aut plane sensum nullum admittit, aut certe odiosam *verborum* disceptionem sapit, quia re penitus inspecta, manifestam plane contradictionem inuoluit. Nam, si feodum nouum *iure antiqui*, siue *paterni* indefinite conceditur, per ea, quae supra exposuimus, (§. I.) adcipitur, ac si pater illius, qui vere primus acquirens est, illud iam primum adquisi-
uisset, et sic fratres illius eorumque descendentes propterea succedunt, quod pro paterno i. e. a patre suo adquisito habetur. Quare, quod in feodo
antiquo

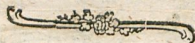
e) Casp. BITSCHIVS *comm. in consuet. feudor. lib. I. tit. 8. §. 1. Io. Frid. KHEIUS comm. ad ius feud. p. 338. Io. WURMSER de feudis impropriis class. II. sect. VIII. n. 10. sqq. Henr. de ROSENTHAL de feud. cap. II. concl. 13. n. 6. Willb. LUDWELL in synopsi I. F. cap. 3. p. 47. Harrm. PISTORIUS in quaest. iuris lib. II. quaest. 5. n. 2. Ge. Ad. STRUVIUS synr. I. F. c. 3. apb. 2. n. 1. Casp. Henr. HORNIVS iurispr. feud. cap. III. §. 7. Iac. Gabr. WOLF elem. iur. feud. c. 18. §. 7. Perill. Ge. Lud. BOEMMER in princ. iur. feud. §. 132. not. a. ibique cit. Frid. Willb. BAVERVVS diss. I. de feudo nouo atque veteri §. 5. Car. Henr. MOELLER vs. distinct. feud. cap. 3. distinct. 4. f) in textu II. F. 11.*

antiquo vere obtinet, id in feodo iure antiqui concessio obtinere per *fictio-*
nem quandam adcipitur. Quodsi igitur feodum nouum *generatim* et abs-
 que vlla alia determinatione vel clausula conceditur, id minime omnino
 respectu *adquirentis* tantum et *in illius solummodo persona* pro antiquo
 atque paterno habetur, sed potius respectu quoque *agnatorum illius*, non
 quidem omnium, sed tamen *eorum, qui ab eo descendunt, qui pro primo*
adquirente adcipitur, i. e. patre illius, qui vere primum illud adquisiuit.
 Falsum itaque est et ipsi naturae concessionis iurium feodi antiqui nouo isti
 feodo factae plane aduersum, in feodo nouo iure antiqui concessio *pater-*
nitatem illam ad solam *adquirentis* personam restringi, vtpote quo posito
 effectu plane destitueretur talismodi concessio, quippe quae non nisi ea
 ex ratione fit, vt *collaterales* quoque succedant et sic *horum intuitu* feo-
 dum nouum respectum antiqui habeat. Proinde, si solius acquirentis in-
 tuitu tantum pro paterno haberetur; collaterales nulli succedere possent,
 sic vero concessio iurium antiqui inanis plane et siculnea euaderet.

§. VI.

*Quid iure prouinciali Megapolitano in hac quaestione
 obtineat?*

Quoniam autem ius *commune* per leges *particulares* immutari posse,
 in vniuersum certum sit; lubet his meditationibus eam adiungere quae-
 sitionem: vtrum eadem, quae exposuimus, principia iuri quoque *Mega-*
politano conueniant, an potius eodem sint immutata? Qua quidem in re
 ante omnia inter ea feoda noua, quae quis *mediante emtionis contractu*
 et quidem *ab ipso vasallo possessore* adquisiuit, et illa feoda, quae quis aliunde
 alioque modo comparauit, discrimen faciendum est. Videlicet, ad sin-
 gularia iuris feudalis *Megapolitani* et illud merito referendum est, quod
 feoda noua per emtionem venditionem ex vna familia in aliam translata vi

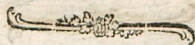

generalis cuiusdam constitutionis ipsa lege *iura antiquorum* habeant collateraliumque primi acquirentis successionem admittant. Quod quum igitur per clara constitutionis verba non nisi ad feoda *prioris generis*, quae quis mediante emtionis contractu ab ipso vasallo hucusque illud possidente adquisiuit, pertineat, de *his* quid in nostra quaestione obtineat, prius videndum est. Id quod haud videmur facilius consequenturi, quam si ipsa, quam diximus, constitutionis verba, utpote ex quibus res omnis definienda est, hic adponamus. Illa vero ita se habent *a)*: *Der aus einem Geschlecht ins ander verkaufte Lehn halber, erklæaren wir uns fürs dreyßigste, in Gnaden dahin, daß in dergleichen Faellen des Kaeuffers saemtliche Vettern, so sich mit ihm der Agnation vnd Sippschaft halber, bis auf den fünften Grad exclusive gebührlich zu berechnen, in der Kaufverschreibung und Fürstlichen Consens nominatim mit begriffen, vnd das verkaufte Lehn, quoad ipsos nominatos, vnd derselben Leibes-Lehns-Erben, in infinitum pro pseudo antiquo gehalten, und solches auch auf die vor diesem bereits erkaufte Lehn gezogen werden soll.* Qua quidem clementissima sanctione ius commune secundum principia haecenus exposita immutatum, atque successionem collateralium primi acquirentis ad *certum gradum* et quidem *quartum* restrictam esse, licet dubii habeat nequaquam: nihilo tamen minus nondum adeo explicata et explorata res est, utrum per sanctionem illam disciplina iuris feudalis communis ad successionem collateralium prioris gradus restricta, vterius *amplificata* et *extensa*, an vero adhucdum magis *restricta* atque *limitata* sit? Nimirum res eo redit: utrum haec sanctio et illa comprehensa successionis adgnatorum ad quartum gradum restrictio ad solos *collaterales per patrem*, patrum nempe, propatrum, patruales, cet: an vero secundum analogiam iuris

com.

a) *Revers. de a. 1621, §. 30. Per. laribus feudorum Meclenburgicorum TORNOW ac feudis Mecklenb. Parr. I. iuribus fest. II, §. 19. p. 181. Ge. ENGELBRECHT de Gugu-*

communis modo expositam, ad solos *collaterales per fratrem*, utputa fratrum liberos et nepotes; an denique generatim et communiter, tam ad *collaterales adscendentium*, quam ad *collaterales per fratrem* pertineat. In priori enim casu manifestum foret, *extensionem* principiorum ex ratione iuris communis deriuatorum lege nostra in eo factam esse, quod *collaterales per patrem*, quos iure communi penitus excludi vidimus, ad quartum vsque gradum admissi fuerint. Contra autem ea, si constitutio nostra ad *solos collaterales per fratrem* spectaret, non minus constaret, iuris communis restrictionem in eo magis adhuc auctam esse, quod, quum secundum analogiam iuris communis successio fratrum eorumque descendendum in *infinitum* obtineat, illa per legem nostram ad eos tantum, qui in quarto cum acquirente gradu sunt constituti i. e. ad fratrum nepotes restricta fuerit. Quodsi denique sine discrimine ad *collaterales primi* acquirentis *cuiuscumque generis* spectaret, non posset non per illa, quae de utroque genere disputata sunt, restrictio ex ratione iuris communis deducta, diuerso respectu tum magis adhuc coarctata, tum quoque relaxata paululum per constitutionem nostram videri. Iam quidem, tametsi non ausim negare, quaestionem illam posse in utramque partem disputari; tamen, si dicendum, quod res est, mihi quidem vero omnino videtur similis id, quod primo loco scriptum est, locum nempe nostrum eique, quae inest, restrictionem ad *solos collaterales per patrem* spectare adeoque successionem collateralium acquirentis *iure nostro* longe angustiozem ampliozemque esse effectam, quam rationes iuris communis permittunt. Certe, vel propter indefinitam adgnatorum mentionem et vocem *saemtliche* diserte additam, hoc quemuis mihi facile daturum confido, per iuris nostri sanctionem *collaterales adscendentium* in hisce terris a successione in feodum nouum iure ant. praeditum haud arceri, quantumuis iuris communis ex analogia eos arceri ex supra expositis claret. Sed vtrum ad hos *solos* restrictio illa pertineat, an potius propter dispositionis generalitatem

de *fratrum* quoque *descendentibus* interpretanda sit, hoc quidem est, quod non sine causa in disceptationem vocari poterit. Equidem, si quis hic ius nostrum particulare, qua tale ex iuris communis analogia interpretandum esse censeret, is non minus egregie vapularet, quam is, qui restrictionem illam successionis ad quartum gradum, tamquam dispositionem *odiosam* ad solos collaterales *per patrem* restringendam putaret, aut ius succedendi descendentium ex fratre, infinitum ex voto praesumpto vel adquirentis, vel parentis in inuestituram primi adquirentis recepti deriuaret. Sane enim, quum per constitutionem nostram feodis in se nouis feodorum antiquorum effecta tribuuntur, et sic personae ad successionem in illis admittuntur, quae ex ratione feodorum nouorum de iure feudali communi penitus ab ea excluduntur; *beneficium* illa admirabile continet, tantum igitur abest, vt *odium* in eo quaeri possit, quod ius succedendi personarum benigne admissarum ad certum modum iuste reuocatum circumscriptumque fuerit. Sed et de voto fratrum admissorum aut ipsius adeo primi adquirentis praesumpto hic eo minus cogitari potest, quo magis haec feodorum nouorum qualitas ex ipsa *lege*, haud quaquam vero ex pacto aliquo dependet. Nihilominus bene communitam existimo causam, quam tueor. Quum enim lege nostra saepe laudata respectu *collateralium per patrem* vsque ad *quartum* gradum, i. e. ad *propatruum* feodum, nouum ab ipso vassallo emptum pro *antiquo feodo* habetur, facile quidem luculenterque intelligitur, per istam sanctionem *proauum* emptoris pro *primo adquirente* feodi empti adcipi. Iam vero, cum ex iuris feudalis communis disciplina, quae in his terris nulla lege aut consuetudine abrogata est, in feodis *antiquis* omnes omnino, qui a primo adquirente per masculos legitime descendunt, in infinitum succedant, per se quidem consequitur, vt, feodo nouo iuribus antiqui feodi praedito, respectu cuius *proauus* emptoris pro primo adquirente adcipitur, vti collateralium per patrem intra gradum quartum constitutorum, patris scilicet et propatru *descendentes*,

ita

ita etiam *fratres horumque posteror*, quoad nempe non minus hi, quam illi a *proauo*, qui scilicet pro primo acquirente habendus est, originem ducunt, *in infinitum* plane succedere. Quod quoque quum per se certum esset, ne quidem opus erat, speciatim addere: de folis collateralibus adscendentium acquirentis hic agi. Quae igitur quum ita sint, restrictio constitutionis nostrae prouincialis, quae ratione *collateralium per patrem* extensionem successionis in feodis nouis iure antiquorum concessis ex iuris communis ratione consideratae, sed ad quartum gradum restrictam, continet, ad solos, quos modo dixi, collaterales adscendentium primi acquirentis *patruo magno remotiores* eorumque descendentes pertinet; quoad *fratres* autem *eorumque progeniem* temperamentum aliquod atque restrictionem ad certum gradum haud comprehendit. Cuius quidem discriminis ratio, quum per modo obseruata ex eo in promptu sit, quod collaterales per fratrem *in infinitum a proauo tamquam primo feodi acquirente* sanguinem ducant, collaterales vero per patrem patruo magno remotiores *a proauo acquirentis* haud descendant; sane vix est, vt huic rei diutius immoremur.

§. VII.

Quod ulterius probatur.

Neque vero parum haec ita sentientibus suffragatur nobis, quod in eadem hac constitutione diserte addatur: feodum talismodi nouum quoad *nominatorum heredes naturales feodorum capaces in infinitum* pro antiquo habendum esse feodo: *und das verkaufte Lehn quoad ipsos nominatos und derselben Leibes-Lehns-Erben in infinitum pro feodo antiquo gehalten — — werden soll.* Si quo enim, hoc certe planissime constat, sanctionis huius restrictionem, vt ad descendentes collateralium, per patrem tertii quartique gradus, ita in primis quoque ad *fratres fratrum*.

trumque descendentes nequaquam pertinere, sed ad *solos collaterales adscendentium* propatruo remotiores eorumque descendentes restringendam esse. Quodsi enim restrictio successione ad quartum gradum, quam constitutio continet, ad fratres horumque descendentes spectaret; clausula nostra de successione eorum, qui a personis nominatis inque quarto gradu constitutis descendunt, quoad fratrum liberos ceterosque descendentes plane otiosa foret omneque penitus officium perderet, quum plane fieri non possit, ut successio eorundem ad quartum gradum et sic ad fratrum *nepotes* restricta sit, et nihilo tamen minus descendentes eorum *in infinitum* succedant. Quodsi ergo, si verba constitutionis ad collaterales quoque per fratrem trahere velimus, secundum ipsas illius litteras nepotum fratris descendentes in infinitum succedunt, sane dici non potest, successione fratrum eorumque descendente ad fratrum nepotes esse restrictam. Quid igitur clarius, quid rei, quid verbis conuenientius est, quam sanctionem nostram et restrictionem illa comprehensam solos ad *collaterales adscendentium* pertinere? Neque etiam recte quis dixerit, clausulam hanc de eo tantum intelligendam esse casu, quando secundum post mortem primi adquirentis per successione ad nominatas illas et intra quartum cum adquirente defuncto gradum constitutas personas actu deueniret, non vero ad eos pertinere, quorum parentes, ante praemortui fuerint, quam casus successione eos tangeret. Quum enim verba generalia plane et indefinita sunt, indefinite quoque et generaliter eadem interpretari par est. Ut taceam, de posteriori casu vel ideo interpretari fas esse, quod prior per se iam intelligatur, ut non necesse fuerit, illum *speciatim* definire.

§. VIII.

*Dispositio illius ad feoda noua pacto vetera haud
pertinet.*

Quum vero feoda, de quibus haecenus loquuti sumus, mediante contractu emtionis venditionis ab vna familia in aliam ab ipsis eorum possessoribus transplantata naturam feodorum antiquorum *ex legis sanctione* habent, neque haec vlla ratione a conuentione quadam dominum inter atque vasallum adquirentem celebrata pendet; facillime quidem ad intelligendum est, quod, si forte pactum talismodi adcedat et in litteris inuestiturae diserte exprimatur, feodum illud, quod conceditur, iure antiqui aestimandum habendumque esse, siue id cum personarum earum, quae vi constitutionis ad successionem admittuntur, *expressa specialique designatione*, siue sub *generali* clausula: *nach Art und Eigenschaft eines alten Stammlehn*, siue denique sub *generali ad reuersales prouocatione* fiat, etiam tunc eadem, quae exposuimus, principia obtineant, dummodo aliae, quam in constitutione reuersali denominatae personae, tamquam successionis capaces diserte haud exprimuntur. a) Aliud vero de illis feodis nouis dicendum est, quae vel plane non per titulum ab ipso illo, qui ea hucusque possedit vasallo dependentem, vel titulo quidem ab ipso possessore deriuando, at vero non per emtionis contractum, adquiruntur. Quum enim constitutio nostra de solo eo feodorum nonorum genere, quae per emtionem ab ipso vasallo possessore comparantur, disponat, neque de iis, quae aliunde alioque modo acquiruntur, idem statuerit;

a) Vir Ampl. Iac. Henr. BAIEKE §. 23. B. Ern. Io. Frid MANTZEE
de concursu fratris germani et consanguinei in successione feudi lege antiqui
de concursu adscendentium et collateralium in successione feudali §. 23. n. 5.

statuerit; per naturam iuris singularis liquet, ea, quae a nobis hucusque disputata sunt, ad illa feoda nihil pertinere, quorum acquisitionis ratio vel plane non in conventionione cum ipso vasallo possessore continetur, vel certe non in contractu emtionis venditionis consistit. Quare, quum in defectu legum specialium iuri communi eiusque analogiae numquam locus non sit, satis constare opinor, nec in definienda hac, qua de agimus, quaestione, alias rationes sequendas esse, quam quas ius feudale commune illiusque analogia monstrat. Quo quidem fit, ut, si quis feodum vel *ab ipso domino directo*, postquam, apertura contingente, ad hunc devolutum fuerit, vel a *creditoribus* possessoris post concursum excitatum, vel etiam ab ipsomet quidem vasallo, *alio* tamen, quam emtionis venditionis contractu, vel denique *praescriptione* primum adquisierit, illud 1) non nisi feodi *novi* respectum atque iura habet, proptereaque ad solos *primi adquirentis descendentes* feodorum capaces successione transeat, nisi quidem *paetione* expressa iura eidem atque effecta feodi antiqui diserte collata fuerint; quemadmodum 2) etiam, si illud vi specialis pacti *iure antiqui* expressis verbis conceditur, per ea, quae supra (§. IV.) proposita sunt, non alios collaterales primi adquirentis, quam fratres ipsius eorumque descendentes ad successionem admitti, collaterales vero *per patrem*, nisi aliud conventum intelligitur, prorsus ab ea excludi; nihilo tamen minus omnes, qui a fratribus descendunt, ni quidem successionem eorum certus pacto speciali modus praefixus sit, plane in infinitum succedere, clarum sit.

Haec pauca praefari volui indici *Praelectionum*, quas per instans, cui Supremum Numen benedicat, semestre aestivum habiturus sum. Videlicet

delicet publice hora I. p. m. *theoriam processus civilis* secundum positiones nonnullas in calamum dicendas, nec non *capitulationem S. Caes. Maieſtatis nouiff.* alternis diebus explicabo; *priuatum* autem h. VIII — IX, *antiquitates iuris Romani* ex elementis Generosiff. de SELCHOW; h. IX — X, *ius criminale* ad ductum principiorum Illustris MEISTERI; h. X — XI. et II — III, *Pandectas* duce B. Cancellario BOEHMERO; denique h. XI — XII, *ius feodale* praeunte Perill. *Ge. Lud. BOEHMERO* docere conſitui. Scripsi in Fridericiana Meclenburgica Buétzouii in ipſis feriis paſchalibus A. R. S. cIo Io cCLXXVII.

vd18

ULB Halle
005 353 157

3

sl

14
DE
SVCCESIONE COLLATERALIVM
IN FEODO NOVO IVRE ANTIQVI CONCESSO
SECUNDVM IVS COMMVNE ET MECKLENBVRGICVM

IVSTE RESTRINGENDA,

PROLVSIO ACADEMICA

QVA

RECITATIONES IVRIS

PER SEMESTRE AESTIVVM

A SE

INSTITVENDAS

INDICIT

97 329
NICOLAVS GEORGIVS BERNARDVS
DE LOEWENSTERN.

BVETZOVII A. R. S. CI^o I^o CC LXXVII.